

Arrest

nr. 77 122 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2011 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 26 januari 2012 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MALFAIT en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Iraakse nationaliteit, bent u een soennitische Arabische vrouw afkomstig uit Nasseriyia in Zuid-Irak. Uw moeder zou een vooraanstaande positie hebben bekleed ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Van 1989 tot 1995 zou zij lid geweest zijn van het Iraakes parlement. Zij was daarnaast ook assistent-voorzitter van de Mensenrechtencommissie in het Iraaks parlement en binnen de Baathpartij had zij de graad van "Oudou Qyadet Sjouba".

Uzelf zou rechten gestudeerd hebben aan de universiteit van Bagdad en in 2000 zijn afgestudeerd als juriste. U richtte nadien twee advocatenpraktijken op. U zou zich tegelijkertijd ook hebben geëngageerd binnen de Baathpartij en vanaf 2000 zou u de graad van "Oudou amil" (volwaardig lid) verworven hebben. In het kader van de Baathpartij zou u voornamelijk hebben gewerkt voor de juridische dienst die de verschillende wijken in Bagdad overkoepelde. U hield zich in dit verband ondermeer bezig met het opstellen van de contracten van de "Fedayeen Saddam" (bijzondere paramilitaire eenheid die rechtstreeks afhing van het presidentieel paleis) en het opvolgen van rapporten over bepaalde personen die konden aanzien worden als een gevaar voor het Baathregime. Wat dit laatste betrof, zouden u en uw collega's verdachten hebben moeten ondervragen in verband met de hen ten laste gelegde feiten om na te gaan of de betrokkenen al dan niet schuldig pleitten. Jullie stelden hierover rapporten op, die vervolgens werden overgedragen aan jullie oversten binnen de Baathpartij. Bij deze ondervragingen zouden af en toe ook leden van de 'Mukhabaraat' (inlichtingendienst) aanwezig zijn geweest.

Na de val van het regime van Saddam Hussein zouden onbekenden u en uw familie hebben bedreigd. Uw moeder en uw broer Maen zouden als gevolg van deze bedreigingen in september 2003 naar Sulaymaniyah, naar Noord-Irak, zijn gevlucht. Na het vertrek van uw moeder zouden Amerikaanse militairen tot vier maal toe bij u thuis zijn langsgesproken, op zoek naar haar. Ze zouden jullie gezegd hebben dat uw moeder op een lijst stond van gezochte Baathleden. In oktober 2003 zou u zijn ondergedoken bij een nicht van uw moeder in de wijk Al-Ameria in Bagdad. In december 2003 zouden onbekende mannen bij u thuis zijn binnengedrongen. Op het balkon van jullie appartement zouden ze in de lucht hebben geschoten, ze lieten ook een dreigbrief achter. In januari 2004 zouden onbekenden jullie appartement hebben geplunderd. In maart 2004 zouden onbekenden opnieuw een dreigbrief hebben achtergelaten in jullie appartement. In dezelfde maand zou u door een ex-cliënt, die destijds tot een gevangenisstraf was veroordeeld, zijn benaderd toen u zich naar de rechtbank begaf. Hij zou van u geëist hebben dat u ten gunste van hem zou getuigen dat hij destijds onterecht was gevangen gezet. Enkele omstaanders zouden de man hebben kunnen overtuigen om u met rust te laten. Later zou u van enkele van uw collega's vernomen hebben dat de man in kwestie een ordinaire crimineel was die al verschillende moorden had gepleegd. Op 10 juli 2005 zou u van de zus van uw vroegere collega Ahmed hebben vernomen dat deze laatste was ontvoerd en voor dood achtergelaten door een terroristische groepering. Hij zou zijn zus hebben laten weten dat hij was ontvoerd omdat hij net zoals uzelf destijds juridisch advies had verschaft aan de Fedayeen Saddam. Nadat u dit nieuws had vernomen, zou u besloten hebben het land te verlaten. Op 15 juli 2005 zou u vanuit Bagdad naar Kirkuk zijn gereisd. Op 24 september 2005 zou u vanuit Kirkuk naar Zakho, Noord-Irak, zijn gereisd. Op 29 september 2005 zou u vervolgens naar Turkije, Istanbul zijn gereisd, waar u dezelfde dag aankwam. Op 2 oktober 2005 reisde u van hieruit naar België, waar u op 3 oktober 2005 aankwam. Diezelfde dag vroeg u asiel aan in België.

U bent in België gehuwd met (A.A.K.) (OV 5.557.168 en CG 03/22406).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat, gelet op uw betrokkenheid en uw specifieke rol ten tijde van het Baathregime van Saddam Hussein, waarvan u op erg gedetailleerde wijze getuigenis aflegde in de loop van uw asielprocedure, het inderdaad aannemelijk is dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (het verdrag van Genève van 28 juli 1951) bestaat.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze mogelijks terechte vrees voor vervolging, dient in kader van het onderzoek van uw asielmotieven te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie en in artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof. Dit artikel bepaalt dat onder misdadaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling;

(g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt".

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art. 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.

In casu is uw betrokkenheid bij de lokale juridische afdeling van de Baathpartij in Bagdad geloofwaardig. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig, alsook geeft u blijk van een goede kennis van haar structuur, aard en doelstellingen. Tijdens beide gehoren op het CGVS, dd. 14 april 2006 en 15 februari 2011, beschreef u uitvoerig en op coherente wijze uw activiteiten en uw taken binnen de juridische afdeling van de Baathpartij.

Zo zou u in 2000 afgestudeerd zijn als juriste. U zou vervolgens aan de slag zijn gegaan als "odou amil" (volwaardig lid) binnen de juridische afdeling van de lokale afdeling van de Baathpartij in Bagdad. De juridische dienst, waar u werkzaam was, was verantwoordelijk voor een achttal 'wijken' in Bagdad (Hay Saddam, el Amil, el Ameria, Mukhabaraat, el Jihad, el amn, el baath en el Eifaq, zie gehoorverslag CGVS 14 april 2006, p. 12). Tijdens het gehoor van 14 april 2006 beschreef u in detail wat uw concrete taken waren als juriste. U diende wetten uit te leggen, juridische antwoorden te formuleren op vragen van de partijleden van de Baath, verhoren af te nemen van (politieke) verdachten en in de laatste periode diende u ook de contracten op te stellen voor de "Fedayeen Saddam" (zie gehoorverslag CGVS 14 april 2006, p. 11). Tijdens het gehoor van 15 februari 2011 lichtte u uw takenpakket als volgt toe: "in het juridisch comité moesten we mensen lid maken van de fedayeen. Men sluit een contract af met hen voor in het geval ze sneuvelen of vermoord worden om dan te weten te komen wat er precies met hen gebeurt en welke voordelen ze dan krijgen. Dit wordt dan in een juridisch contract gegoten. Mensen die beschuldigd werden of die een probleem hadden met de organisatie van de partij, die mensen werden opgeroepen en verhoord en dan stelden wij een rapport op over die mensen en gaven dit door aan de verantwoordelijke van de partij om duidelijk te maken wat zijn verklaringen waren" (zie gehoorverslag CGVS 15 februari 2011, p. 3).

Tijdens het gehoor van 14 april 2006 werd u gevraagd om in detail toe te lichten welke rapporten u precies diende te schrijven en over welke soort feiten het dan ging. U gaf een aantal voorbeelden van wat er zoal in dergelijke rapporten was beschreven: sommige rapporten gingen over personen die kritiek hadden geuit op het regime, of op de persoon van Saddam Hussein, of op één van zijn zonen. Andere rapporten gingen over personen die hun appreciatie hadden geuit voor de 'vijanden van Irak' zoals de Verenigde Staten, of Iran of Kuwait, nog andere rapporten beschreven hoe bepaalde personen politieke actie voerden door bijvoorbeeld pamfletten te verdelen. Tenslotte waren er nog rapporten die verwezen naar personen die contacten hadden met het buitenland. U lichtte verder spontaan toe hoe jullie dienden om te springen met deze rapporten. Jullie nodigden eerst de persoon uit die het rapport had opgesteld en dan de persoon over wie het rapport was geschreven. Vervolgens werd er een onderscheid gemaakt. Als de persoon in kwestie (waarover het dossier handelde) een Baathlid was, dan diende de "odou firqa" aanwezig te zijn tijdens het gehoor. Als de persoon in kwestie géén Baathlid was en er waren bewijzen aanwezig dan vond het gehoor plaats in aanwezigheid van leden van de Mukhabaraat. Wanneer er geen bewijzen voorhanden waren dan werd het gehoor louter door u of uw collega's afgenomen (zie gehoorverslag CGVS 14 april 2006, p. 14 en p. 15). In verband met het verloop van deze gehoren liet u verder optekenen dat deze op een "gewone" manier verliepen zoals dat ook het geval is op het CGVS. U gaf ook aan dat de gehoren bij de Mukhabaraat heel anders verliepen. U lichtte toe dat bij de Mukhabaraat mensen werden 'geforceerd' om te bekennen en dat er marteltechnieken werden toegepast. Op de vraag hoe het gehoor dan verliep wanneer u op uw dienst werd geassisteerd door iemand van de Mukhabaraat, gaf u aan dat deze persoon enkel meeluisterde (zie gehoorverslag CGVS 14 april 2006, p. 15).

Tijdens het gehoor van 15 februari 2011 beaamde u bovenstaande werkwijze. U verklaarde weliswaar dat u zich de dingen allemaal niet meer goed kon herinneren, maar nadat u met uw gedetailleerde verklaringen tijdens het gehoor van 14 april 2006 werd geconfronteerd, verklaarde u dat het mogelijk op de hierboven geschetste wijze verliep. Op de vraag of er soms leden van de

Mukhabaraat aanwezig waren tijdens uw gehoren, antwoordde u eerst negatief, maar later gaf u toe dat het mogelijk was dat er Mukhabaraat aanwezig waren tijdens de gehoren van niet-Baathisten. U nuanceerde nog wel dat de Mukhabaraat zich nooit als dusdanig voorstelden waardoor men nooit zeker was of ze al dan niet tot de Mukhabaraat behoorden of niet (zie gehoorverslag CGVS 15 februari 2011, p. 4).

U gaf vervolgens ook een aantal concrete voorbeelden van rapporten die u heeft opgesteld. Zo verwees u naar een rapport dat beschreef hoe een aantal jongeren een politieke discussie voerden over de toekomst van Irak en een mogelijke invasie door de VS. In het rapport werden de jongeren ervan beschuldigd een eventuele bezetting door het Amerikaanse leger te verkiezen boven het regime van Saddam Hussein. Eén van de jongeren zou bovendien verklaard hebben bereid te zijn om aan de Amerikanen geheime informatie door te spelen. Deze jongeren werden later door jullie instantie uitgenodigd. Ze zouden alles ontkend hebben. Omdat er geen bewijzen voorhanden waren, had u in deze zaak uw overste geadviseerd om de jongeren te laten volgen zodat eventuele concrete bewijzen konden worden gevonden. U voegde er nog aan toe niet te weten wat er verder met die jongeren is gebeurd en in het bijzonder of de jongeren al dan niet door de Mukhabaraat zijn verhoord (zie gehoorverslag CGVS 14 april 2006, p. 16 en p. 17).

Een andere zaak die u zich herinnerde ging over een zekere Fadhil. U verklaarde hierover dat dit een zogenaamde "zware" zaak was. U zou het eerste verhoor met hem zelf hebben afgenomen. Er waren verschillende bewijzen tegen de man in kwestie. Hij zou in het bezit geweest zijn van een aantal raketten, waarmee hij van plan was de Baathpartij aan te vallen. Verder zouden ook een aantal boeken en politieke pamfletten bij de man zijn gevonden. Hij zou gewerkt hebben voor de oppositiepartij 'Dawaa'. Nadat deze man naar jullie dienst werd gebracht heeft u het eerste verhoor afgenomen, en heeft u deze zaak vervolgens doorverwezen naar de Mukhabaraat. U liet nog optekenen dat sindsdien niemand nog iets van de man heeft vernomen (zie gehoorverslag CGVS 14 april 2006, p. 17).

Op de vraag hoe u er tegenover stond dat mensen naar aanleiding van uw verhoren en rapporten werden doorverwezen naar de Mukhabaraat - van welke dienst u zelf verklaart dat ze bekentenissen "forceerden", ondermeer door te folteren - verklaarde u dat er bewijzen tegen deze mensen bestonden en dat de beschuldigingen correct waren. U had er dan ook geen spijt van dat deze mensen werden doorverwezen naar de Mukhabaraat omdat ze het volgens u verdienden. Even later liet u optekenen dat u het wel erg vond voor die mensen maar ook dat niemand destijds het systeem (van het regime van Saddam Hussein) kon veranderen (zie gehoorverslag CGVS 14 april 2006, p. 18).

Tijdens het gehoor van 15 februari 2011 kon u zich buiten de zaak Fadhil geen enkele andere zaak herinneren waarbij iemand die van bepaalde feiten werd beschuldigd naar jullie instantie werd doorverwezen (zie gehoorverslag CGVS 15 februari 2011, p. 4). Dit is opmerkelijk, temeer daar u van 2000 tot 2003 dit werk heeft uitgevoerd en bovendien verklaarde dat u in totaal ongeveer 20 rapporten had onderzocht (zie gehoorverslag CGVS 14 april 2006, p. 26). In verband met de zaak Fadhil liet u nu optekenen dat hij ervan werd beschuldigd mensen op te zetten tegen het land en de partij. U verklaarde dat hij geen echte opposant was. Volgens u was het probleem met die man enkel dat hij "te veel babbelde" (zie gehoorverslag CGVS 15 februari 2011, p. 3). U ontkende nu dat de man in kwestie ervan beschuldigd werd in het bezit geweest te zijn van wapens en politieke pamfletten. U ontkende ook dat de man door de Mukhabaraat werd meegenomen. U verklaarde dat u een eenvoudige juriste was en dat u zich met dit soort "zware zaken" nooit heeft bezig gehouden (zie gehoorverslag CGVS 15 februari 2011, p. 5). Op de vraag of er ooit verdachten werden doorverwezen naar de Mukhabaraat nadat u hun dossier had behandeld, gaf u geen duidelijk antwoord. Eerst verklaarde u nooit zeker te weten of er al dan niet leden van de Mukhabaraat aanwezig waren tijdens de verhoren omdat deze leden zich nooit als dusdanig identificeerden, maar in theorie was het, volgens u althans, wel mogelijk in het geval de verdachte een niet-baathist was en er bewijzen voorhanden waren. U voegde er nog aan toe dat u zich geen concrete situatie kon herinneren waarbij iemand van de Mukhabaraat aanwezig was (zie gehoorverslag CGVS 15 februari 2011, p. 5 en p. 6). Vervolgens gaf u toe dat het eventueel ook mogelijk was dat verdachten werden doorverwezen naar de Mukhabaraat, maar ook hierover verklaarde u - in tegenstelling tot het eerste gehoor op het CGVS - zich geen enkele concrete situatie voor de geest te kunnen halen. U voegde er ook nog aan toe dat u hoegenaamd niet wist wat er met deze mensen nadien is gebeurd. Anderzijds geeft u, weliswaar na herhaald aandringen, toe dat het wel degelijk mogelijk was dat verdachten, nadat zij door u werden verhoord, werden doorverwezen naar de Mukhabaraat (zie gehoorverslag CGVS 15 februari 2011, p. 6).

Het is opmerkelijk dat u tijdens het gehoor van 15 februari 2011 veel minder concrete informatie kan geven over de rapporten/zaken die u heeft onderzocht in vergelijking met het gehoor van 14 april 2006. Eén en ander doet vermoeden dat u uw rol met betrekking tot het ondervragen en doorverwijzen van (politieke) verdachten, in het bijzonder naar de Mukhabaraat, wil minimaliseren. Het CGVS stelt vast dat u uw eerdere verklaringen afzwakt en bijstelt. Rekening houdend met het coherente en

overtuigende karakter van uw verklaringen tijdens het eerste gehoor op het CGVS mag worden geconcludeerd dat deze verklaringen nauwer zullen aanleunen bij de waarheid dan uw gewijzigde verklaringen tijdens het tweede gehoor. Het heeft er alle schijn van dat u zich de draagwijdte en impact van uw eerste verklaringen heeft gerealiseerd waardoor u plots het één en ander niet precies meer weet te herinneren en uw eigen rol binnen uw dienst plots begint af te zwakken.

Uit bovengaannde blijkt duidelijk dat u een aantal burgers, aanzien als politieke opposanten, heeft doorverwezen naar de Mukhabaraat. U onderzocht hun dossiers, ging actief op zoek naar bewijzen (zoals ondermeer in de zaak van de jongeren), en stelde adviezen op die in bepaalde gevallen leidde tot het doorgeven van de zaak naar de gevreesde Mukhabaraat. U was ervan op de hoogte dat deze laatste instantie erom bekend stond mensen te dwingen tot het afleggen van bekentenissen, waarbij veelal marteltechnieken werden toegepast (zie gehoorverslag CGVS 14 april 2006, p. 15). U heeft aldus een substantiële bijdrage geleverd, vanuit uw eigen functie, tot het instandhouden van het repressie-apparaat ten tijde van het regime van Saddam Hussein.

Tijdens het gehoor van 15 februari 2011 verklaarde u over de Mukhabaraat dat deze instantie verantwoordelijk was voor vele criminele feiten die geen enkele mens aanvaardt (zie gehoorverslag CGVS 15 februari 2011, p. 6).

Op de vraag hoe u er tegenover stond dat mede door uw professioneel handelen mensen werden doorverwezen naar de Mukhabaraat verklaarde u tijdens het gehoor van 14 april 2006 dat u daar geen spijt over had aangezien die mensen het verdienden (zie gehoorverslag CGVS 14 april 2006, p. 18). Tijdens het gehoor van 15 februari 2011 vroeg u zich luidop af wat uzelf kon veranderen aan die zaken. U lichtte nog toe dat u één van de miljoenen was die verplicht werden om lid te worden van de Baathpartij. Nochtans blijkt nergens uit uw relaas dat u hiertoe daadwerkelijk zou zijn verplicht dan wel dat u vrijwillig en geëngageerd lid werd van de Baath en uw diensten ter beschikking stelde. U voegde er nog aan toe dat u degene was die gewoon moest controleren of de rapporten die werden geschreven al dan niet correct waren, wat andermaal uw eerdere verklaringen tijdens het eerste gehoor op het CGVS tegensprekt (zie gehoorverslag CGVS 15 februari 2011, p. 6).

Tijdens het gehoor van 15 februari 2011 werd u ook gevraagd om de contracten met de "Fedayeen Saddam" in detail toe te lichten. U verklaarde dat u als juriste diende uit te leggen aan de geïnteresseerden wat de precieze rechten en verplichtingen waren vevat in een dergelijk contract. U legde verder uit dat degenen die een dergelijk contract ondertekenden, later recht kregen op een stuk grond en in het geval men zou overlijden, dat de nabestaanden dan recht kregen op een financiële vergoeding. In verband met de verplichtingen was u erg kort: "Het enige was dat hij zichzelf moest houden aan de wettelijke verplichting namelijk om zich te gedragen als fedayeen (nl. iemand die zich diende op te offeren) voor het land en Saddam Hussein". Wanneer u werd gevraagd hoe die verplichting concreet werd geformuleerd in het contract, antwoordde u het volgende: "ik herinner me het wel concreet: namelijk dat men zich als een object (moest gedragen) om zichzelf op te offeren als het nodig is voor het land en voor de grote leider. Zo werd het ongeveer geformuleerd maar de verdere details herinner ik me niet meer". U werd gevraagd hoe u tegenover de opstelling van dergelijke contracten stond. U antwoordde dat u deze contracten niet zelf had opgesteld. Verder liet u optekenen dat u die mensen niet had overtuigd om lid te worden van die organisatie en ook dat de meesten die lid werden van deze commando's dit enkel deden uit financiële redenen of om een wapen te verkrijgen of om een bepaalde positie in de maatschappij te bekleden (zie gehoorverslag CGVS 15 februari 2011, p. 7 en p. 8). Uit uw verklaringen blijkt allerm minst het inzicht in uw hoofde dat dergelijke contracten moreel verwerpelijk zijn en dat uw begeleiding van geïnteresseerden om dergelijke contracten te ondertekenen een actieve bijdrage impliceert aan de misdaden die kaderen binnen het regime van Saddam Hussein.

Dit Baath-regime met Saddam Hussein aan het hoofd ervan staat erom bekend dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdaden tegen de menselijkheid en aan ernstige mensenrechtenschendingen. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u bij machte was de ernst en de gevolgen van de door u begane misdaden correct in te schatten en dat u deze daden vanuit een zeker engagement en bij volle bewustzijn heeft gesteld. U wist dat (politieke) verdachten na door u gehoord te zijn, werden doorverwezen naar de Mukhabaraat en dat deze laatste instantie mensen onderwierp aan martelingen en foltering. In verband met de zaak Fadhil verklaarde u tijdens het gehoor van 14 april 2006 dat niemand nog iets van de man had vernomen nadat hij door u was doorverwezen naar de Mukhabaraat. U insinueerde hiermee dat de man wellicht om het leven was gekomen nadat hij naar deze instantie was doorverwezen (zie gehoorverslag CGVS 14 april 2006). Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat u zich uit vrije wil en uit overtuiging heeft aangesloten bij de Baathpartij. Ook uw moeder was een overtuigd en geëngageerd Baathiste. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat u in die tijd erg ambitieus was en ook dat men alleen hogerop kon klimmen in de maatschappij als men zich binnen de Baathpartij engageerde (zie gehoorverslag CGVS 14 april 2006, p. 19). Hieruit blijkt ook enig opportunisme. Er kan in uw hoofde allerm minst worden besloten tot het bestaan

van een onweerstaanbare dwang in de zin van art. 31 (d) van het Statuut inzake het Internationale Strafhof (aangenomen te Rome op 17/7/1998) waarbij u zich bij een eventuele ongehoorzaamheid zou bevinden in een situatie van ernstig, dreigend en onherstelbaar gevaar waardoor bovenstaande misdrijven zouden kunnen worden gerechtvaardigd. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u ertoe zou gedwongen zijn om deze rapporten te schrijven en mensen door te verwijzen naar de Mukhabaraat. U heeft integendeel op actieve wijze deelgenomen aan de misdaden die kaderen binnen het regime van Saddam Hussein en heeft hieraan een substantiële bijdrage geleverd.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1 par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt misdrijven tegen de menselijkheid. Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4, a) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande bovengaan bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren. Ter staving van uw asielrelaas legde u kopieën van volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, uw partijkaart, een bewijs van uw inschrijving bij de orde van advocaten, een brief van de Baathpartij waarbij uw moeder werd bejubeld, de identiteitskaart van uw moeder, het bewijs van nationaliteit van uw moeder, een paspoort van uw moeder, enkele administratieve documenten van uw moeder en nog enkele foto's van uw moeder en uw broer samen met vooraanstaande figuren, zoals Saddam Hussein zelf. Deze documenten verwijzen naar uw persoonsgegevens, uw lidmaatschap van de Baath en het profiel van uw moeder. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Deze door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van ‘de manifeste vergissing in appreciatie’.

Verzoekster wenst te benadrukken dat zij nooit één dossier heeft doorverwezen naar de Mukhabaraat. Zij had louter een beschrijvende, rapporterende functie.

Verzoekster nuanceerde haar verklaringen inzake het al dan niet aanwezig zijn van de Mukhabaraat tijdens gehoren niet, maar zij preciseerde dat er geen aanwezig waren, doch dat de mogelijkheid niet kon worden uitgesloten dat er toch Mukhabaraat aanwezig waren nu deze zich nooit als dusdanig voorstelden.

Het feit dat verzoekster niet uitsluit dat een dossier ooit in handen kwam van de Mukhabaraat, kan volgens haar niet zonder meer gelijk gesteld worden met een doorverwijzing naar de Mukhabaraat.

Vervolgens stelt verzoekster dat zij nooit enige opdracht heeft gegeven tot het actief zoeken van bewijzen tegen bepaalde mensen. Haar verklaringen inzake een aantal jongeren werden blijkbaar geïnterpreteerd alsof verzoekster de opdracht gaf om bewijzen te verzamelen, maar dat is fout. Verzoekster herhaalt dat zij een louter rapporterende bevoegdheid had op een juridische dienst van een politieke partij. Zij behoorde niet tot een inlichtingendienst doch was zich bewust dat deze inlichtingendienst overal in de maatschappij aanwezig was.

Verzoekster besluit dat zij elk feit heeft ontkend dat door het CGVS werd gekwalificeerd als “misdrijf tegen de mensheid”. Volgens verzoekster gaat het niet op om op basis van een vergelijking van twee verhoren die werden gehouden met een tussentijd van maar liefst 58 maanden een aantal preciseringen en ontkenningen uit het tweede gehoor niet in aanmerking te nemen.

Verzoekster erkent een aantal eerdere verklaringen te hebben bijgesteld, maar dat louter om de reden dat bij het eerste verhoor bepaalde zaken misbegrepen werden. Verzoekster meent dat het voor zich spreekt dat zij niet het slachtoffer kan zijn van de onredelijke termijn die het CGVS liet verstrijken en die uiteraard als gevolg zal hebben dat men zich bepaalde zaken minder goed zal herinneren. Het

vermoeden dat verzoekster zich de draagwijdte en impact heeft gerealiseerd van haar eerste verklaringen en zich daardoor plots één en ander niet meer precies kan herinneren wordt niet gestaafd. Ten slotte meent verzoekster dat zij haar lidmaatschap van de Baathpartij nooit in vraag heeft gesteld, omdat dit nu eenmaal zo hoorde. Het is dan ook onjuist om te stellen dat verzoekster zich “uit vrije wil en overtuiging” aansloot bij de Baathpartij. Verzoekster verwijst naar het gebrek aan toekomst indien zij geen lid was van de Baath en dat het feit dat het niet-aansluiten bij de Baath zou neerkomen op het niet gehoorzamen van haar ouders en de omgeving waarin ze opgroeide.

2.1.2. Verzoekster legt ter terechtzitting van 23 februari 2012 teksten neer waaruit blijkt dat het comité dat instaat voor de de-Baathificatie van de Iraakse maatschappij in 2008 oordeelde dat leden onder graad van ‘oudou firqa’, waaronder verzoekster met de graad van ‘oudou amil’, weer opgenomen kunnen worden in de maatschappij aangezien zij niet aanzien worden als personen die bestraft dienen te worden.

Verzoekster verwijst ter situering van haar functie onder meer naar de pagina's 14, 15, 16 en 17 van het ‘Algemeen Ambtsbericht Centraal-Irak’ van november 2002 (rechtsplegingsdossier, stuk 9, documenten met landeninformatie) en meer specifiek de elementen waaruit de druk tot toetreding tot de Baath blijkt evenals het feit dat niet elk volwaardig partijlid de omschreven daden heeft gesteld en dat sommige personen snel kunnen worden bevorderd tot volwaardig lid.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeksters vrees voor vervolging is ingegeven door enerzijds, sinds 2000, haar professionele bezigheden en haar hoedanigheid als juriste voor de Baath en anderzijds, omwille van de positie van haar moeder onder het voormalige regime van Saddam Hoessein. Verzoeksters moeder, die een hoge

graad had binnen de Baath, was parlementslid van 1989 tot 1995 en was ondervoorzitter van de Mensenrechtencommissie.

Inzake verzoeksters profiel blijkt dat zij in 2000 afstudeerde als juriste en dat zij in 2000 ook de graad van 'oudou amil' ('volwaardig lid') verkreeg. Te dezen kan aangenomen worden dat zij dienstig verwijst naar het voormelde 'Algemeen Ambtsbericht Centraal-Irak', en inzonderheid het gestelde op pagina 17: *"Eveneens dient dat als buitengewoon loyale aangemerkte personen en/of familieleden van Saddam Hoessein en/of familieleden van hoge regeringsfunctionarissen soms, buiten de eerdergenoemde fasen om, (zeer) snel kunnen worden bevorderd tot volwaardig lid. Het kan niet worden uitgesloten dat vroeg of laat volwaardige leden verplicht worden tot het deelnemen aan één of meerdere van deze activiteiten."* Verzoekster bekwam immers op jeugdige leeftijd en zeer korte tijd de graad van 'volwaardig lid' terwijl uit voormeld ambtsbericht blijkt dat het behalen van deze graad normalerwijze vele jaren in beslag nam (p.16) zodat het plausibel is dat zij deze graad verkreeg omwille van de hoge functies van haar moeder onder het regime van Saddam Hoessein.

Verzoekster verwijst eveneens dienstig naar de beslissingen van de commissie inzake de de-Baathificatie van in 2008. De door verzoekster bijgebrachte informatie stemt overeen met de gehanteerde bronnen van verweerder, *in casu* het antwoorddocument omtrent de graden van de Baath van 5 april 2011 (rechtsplegingsdossier stuk 4, landeninformatie) en meer specifiek het document van het 'International Center for Traditional Justice (ICTJ) (*Briefing paper: Iraq's new "accountability and justice" law*) dat werd gehanteerd als bron voor dit antwoorddocument. Uit het document van het ICTJ blijkt onder meer dat personen die zich op het niveau van 'firqa' bevonden, kunnen terugkeren naar overheidsdiensten en dat, behoudens de vier hoogste graden, voormalige leden recht hebben op pensioen. Verzoekster had de graad van 'oudou amil' en valt derhalve onder deze maatregelen.

Uit het feit dat bepaalde graden van de Baath thans van een vorm van amnestie genieten kan niet automatisch de verschoonbaarheid van hun daden worden afgeleid, aangezien niet uitgesloten kan worden dat zij als individu misdaden tegen de menselijkheid pleegden of hieraan medeplichtig waren.

Inzake verzoeksters voorgehouden profiel blijkt dat zij afstudeerde in 2000 en daaropvolgend de graad van 'oudou amil' verkreeg. Zij verklaarde ter terechtzitting, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, dat dit inhield dat zij één tot twee vergaderingen per week diende bij te wonen. Zij begon haar professionele carrière als juriste voor het elektriciteitsbedrijf van Irak. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij, om deze functie te verkrijgen, een graad binnen de Baath diende te hebben, verwijst verzoeksters raadsman in deze ter terechtzitting ook nuttig naar het voormeld ambtsbericht waaruit blijkt dat ambtenaren op hogere posities Baath-lid (moeten) zijn (*cf.p.14*). Verzoekster werd naderhand advocate en blijkens haar verklaringen ter terechtzitting behandelde zij als advocate voornamelijk burgerlijke zaken. Uit verzoeksters verklaringen kan tevens afgeleid worden dat zij zich manifest bewust is van het gewelddadige en repressieve karakter van het regime van Saddam Hoessein, te dezen benadrukt zij haar onvermogen om hiertegen in te gaan.

Hoewel niet uitgesloten kan worden dat verzoekster, weze het als bureaucratisch juriste, daden heeft gesteld die hebben geleid tot de aantasting van de fysieke of psychische integriteit van personen, kan op basis van de gegevens van het dossier niet worden besloten dat zij omwille van deze handelingen actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft. De incidenten die zij aanhaalde met een ex-cliënt en haar vroegere collega Ahmed dateren van 2005, een tweetal jaren na de val van het regime van Saddam Hoessein, en dienen gesitueerd te worden in het toenmalige tijds kader zodat zij actueel niet als grond of bewijs van vervolging kunnen worden aanzien.

Gelet op voormelde vaststellingen inzake de de-Baathificatie waaruit blijkt dat verzoeksters voormalige graad binnen de Baath geen aanleiding geeft tot daden van vervolging uitgaande van de autoriteiten en dat personen met deze graad opgenomen kunnen worden in overheidsdiensten, maakt zij niet aannemelijk omwille van haar voormalig lidmaatschap een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Verzoekster brengt geen element aan dat vermag aan te tonen, en voor de Raad is het evenmin een algemeen bekend feit, dat zij als dochter van een hooggeplaatst Baath-lid actueel, nagenoeg negen jaar na de val van het regime van Saddam Hoessein, omwille van deze reden een gegronde vrees voor vervolging zou hebben of dat zij omwille van dit profiel geen bescherming van de autoriteiten zou kunnen inroepen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekster voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS